

Отже, з вище викладеного можна сформулювати такі пропозиції, які можуть покращити реалізацію інноваційної та інвестиційної політики:

- вдосконалення принципів і методів державного бюджетного фінансування науково-технічної та інноваційної сфери;
- вдосконалення чинного податкового законодавства як непрямого механізму фінансування вітчизняної науки та інноваційних проектів;
- реалізація комплексу заходів щодо стимулювання взаємодії банківської системи і бізнесу страхівки з реальним сектором економіки, враховуючи науково-технічну сферу;
- створення системи стимулювання діяльності венчурних фірм і компаній в інноваційній сфері;
- формування інноваційної інфраструктури;
- зацікавлення вітчизняних фізичних і юридичних осіб в інвестуванні українських підприємств.

Список літератури: 1. Про інноваційну діяльність: Закон України. – www.rada.kiev.ua. 2. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: Стат. зб. / Державний комітет статистики України / *О.М. Кузнєцова* (підгот.). – К., 2006. 3. *Череп А. В., Ясир А. М.* Інвестиційно-інноваційна діяльність як фактор ефективного розвитку підприємства // Вісник Хмельницького національного університету. 2009. – № 1. – С. 159-161.

С.С. ЛЕВЧЕНКО, студ., *Л.М. РИМАРЕВА*, ст. викл., ВТЕІ КНТЕУ,
Вінниця

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ ПРОЦЕСОМ В АГРОПРОМИСЛОВОМУ КОМПЛЕКСІ

Сучасний стан розвитку інноваційних процесів в АПК, процес формування сільськогосподарських кооперативів в Україні проходить досить повільно. Основними причинами є відсутність методичної бази з питань їх організації та діяльності, а також - недостатнє фінансування з боку держави, що призводить, в

свою чергу, до створення агропромислових груп і союзів переважно з приватним капіталом [1].

Сьогодні, коли приріст виробництва сільськогосподарської продукції пов'язаний з економічними труднощами в країна та посиленням конкуренції серед національних та іноземних товаровиробників, особлива роль належить інноваційній інфраструктурі.

Інноваційна інфраструктура розглядається Л.В. Білозір [2] як сукупність різних організацій, які сприяють формуванню зв'язків між економічними суб'єктами. Складові інноваційної інфраструктури не беруть безпосередньої участі в розробці та виробництві новітніх розробок, а лише забезпечують умови реалізації інноваційних процесів суб'єктів господарювання.

Інноваційний процес — це процес перетворення наукового знання на інновацію, яка задовольняє суспільні проблеми. Це також ланка послідовних дій від створення новинки до її впровадження у практику.

Для створення умов реалізації інноваційних процесів в аграрній сфері необхідними є доступність і достовірність інформації; достатність фінансових ресурсів, в тому числі венчурний капітал; якісна та об'єктивна науково-технічна експертиза; поширення інформації та досвіду введення інновації, а також вирішення низки інших питань [3].

Згідно зі статистичними даними в Україні спостерігається зниження індексів обсягу сільськогосподарського виробництва за 2010 рік порівняно з 2009 роком на 5%. У Вінницькій області індекс обсягу сільськогосподарської продукції за січень-жовтень 2010 року порівняно з 2009 р. склав 100,7. Проте протягом всього року індекс обсягу продукції, що випускається, то збільшується до 1%, то зменшується до 2% [4].

На особливу увагу заслуговує вивчення досвіду зарубіжних країн щодо форм стимулювання і підтримки малого бізнесу та окремих винахідників, що дуже поширене за кордоном. До них відносяться: пряме фінансування створення нових продуктів і технологій (до 50% їхньої загальної вартості); його використовують такі країни, як США, Франція та ін.; надання позик, зокрема

безвідсоткових (Швеція); різні дотації, які застосовуються практично всіма країнами; зниження державних мит для індивідуальних винахідників або звільнення від них.

Одним із напрямів активізації інноваційної діяльності суб'єктів АПК є формування інноваційних центрів при органах управління АПК, оскільки в умовах кризи та обмеженості фінансових можливостей держави щодо стимулювання процесів створення і розвитку інноваційних центрів є проблематичним [5]. В основі національної інноваційної системи лежать як матеріальні (система освіти, суспільна підтримка тощо), так і нематеріальні чинники (культура, певна майстерність нації тощо). Центральним компонентом нової інноваційної системи є інтеграція інноваційної діяльності практиків, фундаментальних досліджень і організація навчання.

Перехід до інноваційного розвитку агропромислового комплексу можливий тільки за умови реального збільшення інвестицій в основний капітал сільського господарства. Необхідність здійснення структурної перебудови вимагає великих капітальних вкладень у такі ключові моменти виробництва, як машинобудування для переробних галузей агропромислового комплексу, випуск таропакувальних засобів і матеріалів, включаючи необхідне устаткування, біотехнології в агропромисловому виробництві [4].

Забезпечення конкурентоспроможності аграрного сектору економіки можливе через створення належних умов функціонування системи кредитної кооперації, інформаційно-консультативного забезпечення сільськогосподарських товаровиробників. Основною ланкою кредитної кооперації мають стати кредитні кооперативи з державною підтримкою. Основними їхніми функціями є створення загальної системи планування, обліку і звітності; одержання кредитів від комерційних банків або центрального кооперативного банку; збір інформації про кредитоспроможність постачальників і кредитно-фінансову діяльність кооперативів.

Ще одним шляхом інноваційного розвитку аграрного сектору в Україні є організація агротехнологічної системи, яка об'єднує організації, які

забезпечують підтримку інноваційного розвитку аграрних підприємств, установи, які впливають на інноваційний процес, включають неурядові організації, споживачів і засоби масової інформації, які формують різні вимоги до виробників, і самих виробників, які включають первинних виробників, підприємства харчової промисловості і галузі непродовольчої сфери.

Список літератури: 1. Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій: Закон України від 9.04.2004 №1676-IV. 2. Білозір Л.В. Формування та розвиток інфраструктури ринку інноваційної продукції в аграрній сфері // Економіка АПК. – 2005. - №11. – С. 137-142. 3. Білоусова Л.І. Система управління інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємства // Економіка. Менеджмент. Підприємництво: Зб. наук. праць Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля. – Вип. 17 (Ч. II). – Луганськ: СНУ ім. В. Даля, 2007. – С. 85-90. 4. Мельник Ю.Ф., Саблук П.Т. Агропромислове виробництво України: уроки 2008 року і шляхи забезпечення інноваційного розвитку // Економіка АПК. – 2009. - №1. – С. 3-15. 5. Червінська Т.М. Науковий та виробничий потенціали інноваційної діяльності АПК // Проблеми науки. – 2007. - №1. – С. 35-41.

О.О. МАЛИНСЬКА, аспір., ЧДТУ

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Вітчизняна економіка стикається з серйозними проблемами, пов'язаними з нерівним розподілом результатів економічного зростання і різкою диференціацією в соціальному, економічному, інвестиційно-інноваційному розвитку регіонів. Як показують результати дослідження – це явище є довгострокове, обумовлене об'єктивними чинниками і особливо проявилось на стадії економічного зростання.

Державна політика перерозподілу природних ресурсів в деякій мірі пом'якшує це явище, але вона не націлена на стимулювання соціально-економічної модернізації кожного окремого регіону [1, 61]. Все це пояснює асиметричність розвитку регіональних інвестиційно-інноваційних процесів та рівня валового регіонального продукту, як індикатора міцності розвитку окремих територій країни. У результаті у сформованій ситуації всі регіони нашої поділити на три групи.